

затѣпителна схоластика, или въ губене врѣмето на ученика. И литературно-критическитѣ опити на скоро свършили Училището „литератори“ (както тѣ се наричатъ) ясно говорятъ за пълна липса на литературенъ вкусъ и разбиране.

Изворътъ на всички тия злини, които правятъ Висшето училище разсадникъ на литературно невѣжество, е: — че литературното прѣподаване въ него не се е съобразило съ подготовката на нашия абитуриентъ, нито пъкъ се е погрижило да запълни, въ границитѣ на възможността, празнинитѣ въ образованието на студента по литература. Студентитѣ сѣ бивали прѣдоставяни на себе си, което въ случая значи: на тѣхното незнание, що и какъ да прѣдприематъ, за да си изработятъ каква годѣ литературна култура. А изпититѣ не сѣ могли да бждатъ друго освѣнъ — изпитване върху четеното отъ професора, т. е. върху датитѣ, присѣдитѣ и характеристикитѣ, които се съдържатъ въ лекциитѣ. Ако това въ философията е съвсѣмъ недостатъчно, въ литературата то никакъ не се и докосва до сжщността на работата: то замѣстятая сжщностъ съ — думи или, ако щете, и съ понятия, но понятия лишени отъ всѣко съдържание.

Въ тоя случай Училището е паднало въ грѣшка, противоположна на онаѣ, която прави съ класическитѣ езици. Тамъ отъ студента нищо не се иска, а тукъ той трѣбва да притежава една начетеностъ, която нѣма отъ дѣ да добие, даже и да би искалъ. Вмѣсто да се захване, съобразно съ нашитѣ нужди и условия, съ конкретно изучаване